

Коме су потребни избори?

Пише: Батић Бачевић
среда, 22 јул 2009 15:30

(НИН, 23.07.2009)

Новинари у Србији, који се баве домаћом политиком, заиста би могли да постану подељене личности – њима свакодневно озбиљни извори из владе кажу да се Тадић и Динкић никако не подносе али и да се нипошто неће растати, да су односи покрајинске и републичке администрације замрзнути али да ће се за јавност волети као браћа, као да и два водећа опозиционара Николић и Коштуница немају нимало међусобног поверења (јер Воја очекује да ће га Тома преварити са Борисом, а Тома се изгледа сећа да га је Воја већ преварио) али ће пред медијима и сопственим бирачима чинити све да докажу како ће заједно правити нову владу. Две сцене, две реалности, два гласа, као да се спајају само у страним амбасадама, домаћим таблоидима и главама неколико моћних и, изгледа, богатих људи који са лакоћом повезују неспојиве светове и растурају најстабилније политичке бракове.

Док је Милошевић био на власти ствари су биле приличне јасне – медијски ударници могли су да сазнају само званичну верзију догађаја, осим новинара од поверења који су ексклузивне информације вешто крили од својих читалаца и гледалаца, док их је само вишак алкохола или мањак контроле терао да пријатељима кажу шта се заиста спрема. Шта нам се спремало, остали новинари су само слутили. Сада се јавност дави од прекомерних доза информација, а кухиња овдашњих медијских господара се углавном заснива на мало истине, због укуса, нешто више ноторних измишљотина, које служе да отерају непожељне са трпезе, и огромних количина полуистина које су одличне за покретање неважних али зато драматичних друштвених расправа како би се дискретно обавили преговори о великим приватизацијама, капиталним задуживањима или се, бар, сакрио неки озбиљан политички пораз.

Тако је и прича о ужурбаним припремама за изборе постала велика тема која потреса Србију. Тадић ће после следећих избора владу правити само са коалицијом око СПС и Расима Љајића, јер је са Млађаном Динкићем “немогуће бити у партнерским односима”, а главна звезда експертске странке најавила је да ће на следећим изборима изаћи као нова странка и без старих коалиционих партнера јер у Србији више ниједни избори неће личити на судбински, претпотопски референдум. “Нема озбиљнијих сукоба на седницама владе, али их има на неким другим местима, где се кључне одлуке и доносе”, рећи ће високи функционер главне, омнипотентне странке у Србији. Није наводио где би ти сукоби могли да се воде, али сва је прилика да се, за сада, обављају у неформалним сусретима лидера или њихових специјалних саветника, а свако затезање односа лако се

Коме су потребни избори?

Пише: Батић Бачевић
среда, 22 јул 2009 15:30

може видети у листовима, који од увек истих извора сазнају да се озбиљно размишља о новим изборима, новим партнерима али се никад не размишља о новој политици. Партнерима се само дискретно запрети изборима, на којима би сви, осим српских напредњака, могли да изгубе или се наговести нека велика афера, која се, чим се односи изгледе, некако изгуби пред налетима нових медијских манипулација.

Тадићевци ће у неформалним разговорима са новинарима рећи како су свесни колико је закон о информисању лош, али да не могу да руше владу због закона који је направљен да би се казнио један таблоид а сачувала част Млађана Динкића, највећег мађионичара на политичкој сцени Србије, који је додуше и био један од главних ослонаца таблоида којег сада жели да уништи. Динкић је, дакле, успео да сруши три владе, али је у сваку следећу долазио ојачан - у првој Коштуничиној влади је контролисао финансије, у другој влади се већ ослободио Лабуса и контролисао новац и приватизацију у земљи Србији, а код Мирка Цветковића већ има императорско министарство са 12 помоћника, контролу над здравством, инфраструктуром и културом Србије. Ако се одлучи на нови подухват рушења владе, Динкић ће заиграти најопаснију игру у својој каријери – по логици ствари, он ће морати да зајаше на незадовољству крајева које пљачка Београд или да пробуди све аутономашке аспирације у Србији. Нека невероватна иронија судбине ће на крају довести до тога да ће један од главних симбола српске транзиције и заштитник раслојавања Србије по економским или регионалним шавовима на крају политички спас тражити управо у најнеразвијенијим деловима Србије и међу најсиромашнијим људима који, као и он, у кући немају више од седам шољица за кафу.

Озбиљни политичари верују да ће избори бити расписани месец дана након што грађани почну да слободно путују Европом а опет који месец пре него што држава не потроши зајмове и кредите које је узела како би преживела светску кризу. Али се још у Србији није родио видовњак који је погодио колико ће нека влада трајати, нити због чега ће се распасти. Одговор на питање колико ће трајати влада можда зна само један човек, који није члан Цветковићеве владе. Зове се Борис. Ни он, изгледа, не зна коме би избори највише одговарали.

И коме су, на крају тужне приче, потребни ванредни избори? Власт зна да није паметно улазити у кампању све док земља не изађе из кризе, опозиција некако осећа да би власт морала да сагори у сопственим обећањима пре него што изађе пред бираче, а сами бирачи су, изгледа, све склонији да верују како су постали жртва договорне демократије у којој се могу мењати владе, али не и систем, заснован на политичком и економском монополу. Можда је управо то и главни циљ медијско-пропагандног слуђивања грађана, који на разним форумима свечано обећавају да више никада неће излазити на изборе јер су доживели да Милошевићеви ученици бране демократији и Европу од лиценцираних демократа и Европљана, да некадашњи Арканов саборац делује поштеније од већине

Коге су потребни избори?

Пише: Батић Бачевић
среда, 22 јул 2009 15:30

првобораца против корупције. А лепо су нас учили да су избори празник демократије И да никада нису скупи.